

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobkyně: **Mgr. S. W.**
zastoupená JUDr. Janem Walterem, advokátem se sídlem v Žatci, Volyňských Čechů 837,

proti

žalovanému: **Ministr zdravotnictví**, Palackého náměstí 4, Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2018, č. j. MZDR 29233/2018-3/PRO,

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

1. Podanou žalobou žalobkyně brojí proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný zamítl rozklad podaný žalobkyní proti rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví (dále též jako „povinný subjekt“) ze dne 11. 7. 2018, č. j. MZDR 26556/2018-

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

2/MIN/KAN, s tím, že rozhodnutím bylo porušeno právo žalobkyně na informace garantované čl. 17 Listiny základních práv a svobod.

2. Žalobkyně vytýká napadenému rozhodnutí nesprávný výklad § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“). Jak vysvětlila, předmětem její žádosti byly dva okruhy informací:
 - a) dokumenty žalovaného, v nichž je zachycena informace o tom, že snahou žalobkyně je vyřizovat si účty se správními orgány,
 - b) dokumenty žalovaného, z nichž vyplývá informace o tom, že snahou žalobkyně je vyřizovat si účty se správními orgány.
3. Informace ad a) jsou podle názoru žalobkyně objektivně existující a lze je poskytnout. Žalobkyně nepožadovala, aby žalovaný nově zaujal nějaký názor a tento jí sdělil, žádala, aby jí poskytl dokumenty, v nichž už svůj dříve učiněný názor (konkrétně názor, že si žalobkyně se správními orgány vyřizuje účty) zaznamenal.
4. Pokud jde o informace ad b) vychází žalobkyně z úvahy, že pokud žalovaný zaujal v minulosti určitý názor, stalo se tak na základě podkladů a je možno očekávat, že tyto podklady existují v podobě informací ve smyslu § 3 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb.
5. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se s totožnými námitkami žalobkyně vypořádal. Uvedl, že informace o tom, že snahou žadatelky (žalobkyně) je vyřizovat si účty se správními orgány není nikde žádným způsobem zaznamenána. Jednalo se pouze o poznámku uvedenou v rozhodnutí nad rámec jeho odůvodnění.
6. Žalovaný uvedl, že si tento názor vytvořil na základě předchozí činnosti žalobkyně (která je z logiky věci žalobkyni známa), jejíž podání se vyznačují neobyčejnou četností, vzájemným řetězením a svým zjevně účelovým charakterem; žalobkyně se dotazuje na obsah svých vlastních písemností, opakované zodpovězení těchto dotazů, zodpovězení dotazů, o nichž jí bylo již dříve sděleno, že ministerstvo požadovanými informacemi nedisponuje. Žalovaný má za to, že cílem žalobkyně je „trestat“ pracovníky ministerstva v souvislosti s její neúspěšnou snahou zabránit vydání souhlasného závazného stanoviska s trvalým užíváním stavby „pila Kovářská č. p. 227“. Podle názoru žalovaného jde ze strany žalobkyně o systematické a dlouhodobé zneužívání práva na informace. S odkazem na rozsudky Nejvyššího soudu sp. zn. Cdo 992/99, sp. zn. 21 Cdo 624/2001 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1Afs 107/2004-48, navrhl zamítnutí žaloby.
7. Mezi účastníky nebylo sporu a z obsahu správního spisu se podává, že žalobkyně žádostí ze dne 27. 6. 2018 vyzvala Ministerstvo zdravotnictví k poskytnutí všech dokumentů uvedeného ministerstva, v nichž je zachycena informace anebo ze kterých vyplývá informace o tom, že snahou žadatelky je vyřizovat si účty se správními orgány, ať již jsou jimi krajské hygienické stanice nebo Ministerstvo zdravotnictví.
8. Rozhodnutím Ministerstva zdravotnictví ze dne 11. 7. 2018, č. j. MZDR 26556/2018-2/MIN/KAN, byla žádost žalobkyně podle § 15 odst. 1 ve spojení s § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. odmítnuta.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

9. Jak se podává z odůvodnění rozhodnutí, dřívějším rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 6. 2018, č. j. MZDR 25716/2018-3/PRO, byl zamítnut rozklad žalobkyně proti rozhodnutí, jímž byla odmítnuta série žádostí žalobkyně podaných podle zákona č. 106/1999 Sb., v závěru odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl: „(...) i z vlastní úřední činnosti mám za to, že snahou žadatelky je spíše vyřizovat si účty se správními orgány, ať už jsou jimi krajské hygienické stanice nebo ministerstvo.“ Povinný subjekt uvedl, že již užití slovního spojení „mám za to“ odůvodňuje závěr, že jde o názor zaujatý správním orgánem na cíl četných podání žalobkyně a část její korespondence s ministerstvem.
10. Ministerstvo zdravotnictví s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu a odbornou literaturu uvedlo, že povinnost k poskytnutí informací se nevztahuje na podávání dodatečných vysvětlení, stanovisek či následné vysvětlování a objasňování zaujatých názorů povinných subjektů v konkrétních věcech nad rámec informací obsažených v konkrétní listině, či nad rámec odůvodnění konkrétního rozhodnutí. Jelikož žalobkyně žádala o vysvětlení stanoviska ministerstva, resp. o vysvětlení jím zaujatého názoru na charakter jejích podání, jednalo se podle závěru povinného subjektu o dotaz na vysvětlení zaujatého názoru, které povinný subjekt není povinen poskytovat.
11. Proti rozhodnutí podala žalovaná rozklad s tím, že předmětem její žádosti je existující, obecně poskytnutelná informace, nikoli dotaz na názor ministerstva.
12. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl podaný rozklad s tím, že zákonná povinnost k poskytnutí informací se nevztahuje na podávání dodatečných vysvětlení stanovisek či následné vysvětlování a objasňování zaujatých názorů povinných subjektů.
13. Městský soud v Praze posoudil věc po právní stránce dále objasněným způsobem a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Podle § 3 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., *informací se pro účely tohoto zákona rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.*
15. Podle § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., *povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.*
16. Ustanovení § 2 odst. 4 bylo do uvedeného zákona včleněno zákonem č. 61/2006 Sb. V důvodové zprávě k této novele se uvádí, že „*povinný subjekt je povinen poskytovat pouze ty informace, které se vztahují k jeho působnosti, a které má nebo by měl mít k dispozici. Naopak režim zákona o svobodném přístupu k informacím nestanovuje povinnost nové informace vytvářet či vyjadřovat názory povinného subjektu k určité problematice. Toto ustanovení nemá v žádném případě sloužit k nepřiměřenému zužování práva na informace, má pouze zamezit žádostem o informace mimo sféru zákona – zvláště časté jsou v této souvislosti žádosti o právní analýzy, hodnocení či zpracování smluv a podání – k vypracovávání takových materiálů nemůže být povinný subjekt nucen na základě své informační povinnosti, neboť taková úprava by byla zcela proti původnímu smyslu tohoto institutu. Naopak, pokud již povinný subjekt určitý dokument vypracoval a má tedy informace k dispozici, je povinen je poskytnout. Podobně nebrání toto ustanovení vyhovět žádostem o výtahy z databází či části dokumentů*“ (sněmovní tisk č. 991, Poslanecká sněmovna Parlamentu, 4. volební období 2002 - 2006, digitální depozitář, dostupné na www.psp.cz).

17. Účelem § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. je bránit povinné subjekty před tím, aby byly na základě žádostí podle zákona o svobodném přístupu k informacím povinny zaujímat stanoviska v blíže specifikované věci, dále vysvětlovat výstupy ze své činnosti (např. úkony ve správním řízení), provádět právní výklady, vytvářet či obstarávat nové informace (právní či věcné expertizy, analýzy dat shromážděných při své rozhodovací činnosti apod.), jimiž nedisponují a nejsou povinny disponovat.
18. V projednávané věci žalovaný v dříve vydaném rozhodnutí, vyjádřil osobní postřeh k aktivitě žalobkyně. Svůj názor, že si žalobkyně vyřizuje účty s povinnými subjekty, si vytvořil na základě předchozích četných podání žalobkyně, jimž se domáhala sdělení informací nejrůznější povahy.
19. Městský soud v Praze shledal, že v dané věci je naplněn zákonný důvod pro omezení práva žalobkyně na informace. V projednávané věci žalobkyně podala žádost o informace jako reakci na rozhodnutí, které obdržela, v níž požaduje ve své podstatě dovysvětlení, doodůvodnění názoru vyjádřeného v předmětném rozhodnutí. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 1. 2015, č. j. 10As 117/2014-64, *„právo na přístup k informacím neslouží jako specifická forma opravného prostředku proti rozhodnutím či postupům správních orgánů. V režimu zákona o svobodném přístupu k informacím se nemůže účastník řízení domáhat „dovysvětlení“ toho, proč správní orgán rozhodl, jak rozhodl, respektive zpochybňovat, proč určité důležité skutečnosti v rozhodnutí nejsou uvedeny.“*
20. V projednávané věci žalobkyně vlastně brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2018, č. j. MZDR 25716/2018-3/PRO, v němž žalovaný použil formulaci: *„(...) i z vlastní úřední činnosti mám za to, že snahou žadatelky je spíše vyřizovat si účty se správními orgány, ať už jsou jimi krajské hygienické stanice nebo ministerstvo.“* Pokud žalobkyně s tímto rozhodnutím nesouhlasila, měla k dispozici jiné právní nástroje, jak se rozhodnutí žalovaného bránit, typicky správní žalobou proti tomuto rozhodnutí. Podání žádosti o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., však v případě nesouhlasu s rozhodnutím správního orgánu není na místě a žalovaný postupoval správně, pokud posoudil žádost jako vysvětlení výstupu ze své činnosti a zaujatého názoru a podle § 2 odst. 4 zákona ji zamítl. Z uvedených důvodů proto Městský soud v Praze zamítl podanou žalobu jako nedůvodnou.
21. O nákladech řízení rozhodl Městský soud v Praze podle § 60 odst. 1 s.ř.s. ve spojení s § 60 odst. 4 s.ř.s. Ve věci úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti, a proto nebyla náhrada nákladů přiznána žádnému z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 11. března 2019

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu